

jsem tu, jakmile mě nevidíš

Náš svět je utvářen našimi rozhodnutími – a ta jsou často silně ovlivněna emocemi. Jenže ne každý je projevuje navenek. Slabší a citlivější se někdy učí přežít tak, že je potlačí a zůstávají zamčeny pod kůží. *Zapadnout do světla, znít normálně.*

Tahle série zkoumá hranici mezi tím, co je viděno, a tím, co je skryto - jako odraz naší vnitřní bolesti. To, co se objeví, když člověk zůstane sám, bez přítomnosti pohledu - vnitřní boj se sebou, svým stínem, svými zlozvyky a touhu o osvobození. Lidská jemnost se časem poskvíní pod tíhou umlčování vnitřního hlasu. Možná právě tam, kde jsme teprve sami, jsme *reální*. Možná náš skutečný **svět** vzniká až tam, kde se nic **neodráží**.

Phuong Giang Nguyenová
na téma „Svět v odrazech“

18. května 2025